

другъ пътъ съмъ привеждалъ, за онзи англичанинъ лордъ. Единъ английски лордъ пътува къмъ Австрия съ дъщеря си и съ единъ отъ своитѣ вѣрни слуги. Въ врѣме на пътешествието става едно корабокрушение, и той, съ дъщеря си и слугата си едва успѣватъ да се спасятъ на единъ отъ островитѣ на Велики океанъ. Слугата ималъ въ себе си една малка торбичка съ нѣколко житни зрънца. Като излѣзли на този островъ, рискували да измратъ отъ гладъ, понеже нито лордътъ, нито дъщерята могли да работятъ. Само слугата знаелъ да работи, затова веднага разоралъ часть отъ земята, посадилъ жититѣ зрънца и въ скоро врѣме тѣ дали своя плодъ. Цѣли десетъ години прекарвали на този островъ, прѣзъ което врѣме слугата заповѣдвалъ, той билъ господарьтъ, а лордътъ и дъщерята били слугитѣ. Слѣдъ десетъ години се връщатъ въ Англия, и тогата слугата станалъ пакъ слуга, а лордътъ станалъ господарь. Такова било положението, което заемали тѣ въ свѣта. Нима онази майка, която служи на своето дѣте, не е слѣгния? Дѣтето заплаче въ 12 ч., въ 1 ч. и казва на майката: стани? — И тя става. Едно малко дѣте въ кѣщата заповѣдва и на майката, и на бащата, и на брата, и на сестрата — на всички, които сѣ наоколо него. Защо? Голѣмъ ли е този господарь? — Не, е. Единъ день дѣтето става слуга, бащата става господарь. Единствената разумно нѣщо е да имаме този Святи Духъ въ себе си, да имаме този разуменъ животъ и да разберемъ, какъ трѣбва да поправимъ живота си. Ние очакваме за въ бъдеще да дойде нѣкой да ни спаси. Казваме: все трѣбва нѣкой да спаси